

[Justitsministeren.]

fyldt 25 Aar, være uberygtet, ikke ude af Raadighed over sit Bo og være forretningskyndig og særlig egnet til Hvervet. Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at der i Bemærkningerne til Lovforslaget til denne Bestemmelse udtrykkelig er udtalt, at Sagførere sædvanlig maa anses for at opfylde dette Krav, og at det normale vil være og har været — og dette tilsigter Lovforslaget ingen Ændring i —, at Administratorerne almindeligvis vælges blandt Sagførere.

Som det i øvrigt vil ses af § 1, Stk. 2, udelukker man den sigtedes nærmeste Paarørende og endvidere de Personer, der paa Grund af Tilknytning til hans Virksomhed maa formodes ikke at være tilstrækkelige uafhængige. Denne Gruppe omfatter, som det vil ses af Lovforslaget, ikke blot den sigtedes Personale, men ogsaa hans Revisorer og, som jeg har nævnt, hans Sagfører og hans Forsvarer.

Endelig findes i § 1, Stk. 4, en almindelig Bestemmelse om Udelukkelse af Personer, om hvem det maa antages, at de paa Grund af særlige Interesser i den sigtedes Person eller Virksomhed eller — for man skal jo ogsaa tage Hensyn til den sigtedes Virksomhed — i en konkurrerende Virksomhed maa skønnes mindre egnet til Hvervet.

I § 1, Stk. 7, er det bestemt, at der skal ske Tinglysning af Forvaltningerne efter Reglerne for Umyndiggørelse. Dette faar mig til at fremhæve, at de Regler, der foreslaas gennemført ved denne Lov, i Virkeligheden er en Art Baandlæggelse og Umyndiggørelse af midlertidig Karakter. Det, der sker, er, at man unddrager den sigtedes Formue fra hans egen Raadighed, og derved afskærer ham fra at paadrage sig Forpligtelser, der kan gøres gældende over for den beslaglagte Formue.

Lovforslagets § 2 bestemmer, at Tilsynet med Administratorerne uden for København henlægges til vedkommende Skifteret, men i København udøves af Politiet, det vil sige for Øjeblikket af Københavns Krisepoliti, der har en meget betydelig Erfaring paa dette Omraade. Naar det er foreslaaet, at Overtilsynet henlægges til Finansministeriet, skyldes det, at dette Ministerium i Forvejen beskæftiger sig med Inddrivelse af Konfiskationsbeløbene, og det er derfor praktisk, at Finansministeriet er med i Sagerne allerede fra det Tidspunkt, Forvaltningen bliver etableret. Jeg vil ogsaa gerne her bemærke, at det maaske kan være nødvendigt og opportunt, at Finansministeriet her i København gaar noget videre end at føre Overtilsynet, at det maaske i

nogen Grad overtager selve Tilsynet, idet Krisepolitiet i Øjeblikket er stærkt optaget med Værnemagersager, og Tilsynsarbejdet med Administratorerne skulde nødt betyde en Forsinkelse af Gennemførelsen af de mange Værnemagersager, som ligger og venter paa at blive behandlet. Men det er jo noget, man kan drøfte nærmere mellem Krisepolitiet og Finansministeriet.

Bestemmelserne i § 3 giver Administrator Adgang til at indkalde den sigtedes eller domfældtes Kreditorer efter nærmere Regler. Denne Indkaldelse har til Formaal at sætte Administrator i Stand til at danne sig et Overblik over Formuens Status. Indkaldelsen er ikke præklusiv. Der har paa et tidligere Tidspunkt af Forhandlingerne været Tale om at gøre den præklusiv, men efter Lovforslaget er den altsaa ikke præklusiv.

§ 4 indeholder Lovforslagets vigtigste Bestemmelser. Man har fra de Myndigheders Side, der har haft med disse Forhold at gøre, anset det for absolut paakrævet at udelukke Kreditorforfølgning, saa længe Forvaltningen staar paa, og en saadan Kreditorudelukkelse kan ikke med Sikkerhed gennemføres uden Lovhjemmel. Det er ganske vist fremhævet i Bemærkningerne til Paragraffen, at man af nogle Kendelser, der er afsagt af Østre Landsret, formentlig kan slutte, at Landsretten anerkender, at Kreditorforfølgningsskridt over for en Formue, der er under Forvaltning, ikke kan gennemføres til Fyldestgørelse. Der er imidlertid ved Vestre Landsret afsagt nogle Kendelser, der gør det meget tvivlsomt, om Vestre Landsret indtager samme Standpunkt som Østre Landsret. Jeg anser det derfor for nødvendigt, at der ved udtrykkelige Bestemmelser skabes Klarhed paa dette Omraade. En saadan Ordning, hvorved Kreditorforfølgning udelukkes, maa anses for nødvendig af Hensyn til Statens Krav. Men det er ikke alene Hensynet til Statens Krav, der begrunder denne Regel; ogsaa Hensynet til Kreditorerne gør en saadan Ordning nødvendig. Naar nemlig en saadan offentlig Forvaltning er etableret, vil utvivlsomt mange Kreditorer regne med — og med Rette regne med —, at nu drager det offentlige Omsorg for, at der ikke sker Forfordeling af nogle Kreditorer paa andres Bekostning. Hvis man derfor ikke udelukker Kreditorforfølgning, vil dette paa uretfærdig Maade kunne gaa ud over de mere tilbageholdende Kreditorer.

Endelig er der et Hensyn til, jeg gerne vil nævne, et Hensyn, som i høj Grad gør sig gældende, nemlig at bevare Virksomheden og holde den i Gang baade af